

huius instinctu eligatur, patet fortitudinem, quia virtus est, horribilia gratia alicuius sustinenda docere. Neque ex ignorantia, ut quæ iudicium format, neque ob voluptatem, sed ob solam honestatem. Quoniam si non sit honestum, sed furiosum, quia turpe, id nequaquam suffert. Circa quæ igitur versetur fortitudinis mediocritas, & quorum sit, & propter quid, & horribilia quam vim habeant, satis impræsentiarum explicatum videtur.

CAPVT II.

Porro de temperantia, & intemperantia deinceps differere conabimur. Intemperans autem multifariam dicitur: interdu enim quando non est castigatum, nec emendatum, quemadmodum incastratum dicimus; quod castratus non sit, quorum castrari nonnulla possunt, alia non possunt. (Dicimus enim incastratum, & quod castrari non possit, & quod cum possit, non sit tamen castratum.) Sic & intemperans dicitur, vel quod temperiem, castigationemque natura non admittat, vel quod admittat quidem, sed nunquam sit castigatum: veluti puer in iis peccatis, quæ rectè moderatur temperans. Iuxta eam enim intemperiem homines intemperantes dicuntur. Rursum & id intemperans dicitur, quod vel agrè, vel non omnino castigatione vlla emendari queat. Quia cum multifariam dicatur intemperantia, patet circa voluptates quasdam, & dolores versari. Tum quod ex dispositione circa eas varia, & à se inuicem, & ab aliis homines differant. Prius autem descriptum quo pacto intemperantiam appellatione transferamus. Nam eos, qui nullo sensu erga eas commouentur, insensatos alij vocant, nonnulli aliud nomen imponunt. Verum non est nota hæc affectio, neque vulgaris, eo quod magis in alteram partem peccetur, & quod congenitus sit omnibus iucundorum eiusmodi sensus, & delinitio. Huiusmodi autem sunt, quos Comici inducunt, agrestes homines, qui nec moderata quidem, necessariâque vlla suavitate miscent. Et quia temperans circa voluptates versatur, necessum est etiam, cupiditates quasdam illi propositas esse. Itaque quæ sint ista, explicare oportet. Neque enim circa omnes cupiditates, omniâque suavia versatur temperans, sed opinione quidem circa sensibilia duo, gustabile scilicet, & tangibile: re vera autem circa tangibilia tantum. Nam circa voluptatem, quæ citrà Veneris cupiditatem aspectu pulchrorum, aut dolorem,

A τὸ καλὸν) δὴλον ὅτι καὶ ἡ ἀνδρεία ἀρετὴ τῆ οὔσα, ἐνεκὰ τῆς ποίησιν τῶ φοβερέα ὑπομῆν, οὔτε δὲ ἀγνοίαν (ὁρθῶς γὰρ κέλλον ποιεῖ κρίνειν) οὔτε δὲ ἠδονίαν, ἀλλ' ὅτι καλόν. ἐπεὶ, εἴ γε μὴ καλὸν ἦ, ἀλλὰ μελανόν, οὐχ ὑπομῆται ἀχρεὸν γὰρ. ἀεὶ ποία μὲρ οὐν ὄντι ἢ ἀνδρεία μεστός, καὶ τίνων, καὶ διὰ τί, καὶ τὰ φοβερέα τίνα δυνάμει ἔχει, σχεδὸν εἰρηται

B καὶ τὴν παρερῶσαν ἐφοδὸν ἰκνεῖται.

Κεφάλαιον β.

Περὶ δὲ σωφροσύνης καὶ ἀκολασίας, μὲν ταῦτα διελέσθαι πιερατέον. λέγεται δὲ ὁ ἀκόλαστος πολυαχρεὶς. ὁ, τὸ γὰρ μὴ κεκολασμένος πῶς, μὴ δὲ ἰατρειούδων ὄσπερ ἀτιμωτός, ὁ μὴ τετμημένος καὶ τούτων ὁ μὲρ δυνάτος, ὁ δὲ ἀδυνάτος. ἀτιμωτος γὰρ τὸ, τε δυνάμενον τετμημένον, καὶ τὸ δυνάτων μὲρ, μὴ τετμημένον δὲ τὸν αὐτὸν ἔσπον καὶ τὸ ἀκόλαστον, καὶ γὰρ τὸ μὴ πεφυκάς δέχεται κόλασιν, καὶ τὸ πεφυκάς οὐκ, μὴ κεκολασμένον δὲ ἀεὶ ἀμαρτίας, ἀεὶ αἰς ὄρωσπερ γὰρ ὁ σώφρων, ἄσπερ οἱ παῖδες, καὶ ταύτῃ γὰρ ἀκόλαστοι λέγονται τὴν ἀκολασίαν, ἐπὶ δὲ ἄλλον ἔσπον οἱ συστατοὶ καὶ αἰατοὶ πάμπαν διακόλαστος. πλεοναχρεὶς δὲ λεγομένης τῆς ἀκολασίας, ὅτι μὲρ ἀεὶ ἠδονὰς πινὰς καὶ λύπης εἰσι, φανερόν, καὶ ὅτι ἐν τῷ ἀεὶ ταύτας διακείσθαι πῶς καὶ ἀλλήλων διαφέρεισι καὶ ἦν ἄλλων* διεργάζεσθαι δὲ σφέτερον, πῶς τὴν ἀκολασίαν ὀνομαζόντες μεταφέρουσι. τῶν γὰρ ἀνιήτως ἔχοντας δι' ἀμυδιήσιαν πῶς τὰς αὐτὰς ἠδονὰς, οἱ μὲρ κελεύσιν ἀμυδιήτοις, οἱ δὲ ἄλλοις ὀνόμασι ταῖς τοῖς σωφροδύοισιν. ἐστὶ δὲ οὐ παύσιν γινώσκον τὸ παῖδος οὐδὲ ὀπιπόλων, διὰ τὸ παύτας ὀπι δάτερον ἀμαρτάνειν μᾶλλον, καὶ πῶσιν ἐπὶ σύμφυτον τὴν ἦν τειούτων ἠδονῶν ἦσαν καὶ ἀμυδιήσιν. μάλιστα δὲ εἰσι τοῖς τοῖς, οἷος οἱ καμφοδοδιδάσθηλοι παρέρχοντι ἀγροίκους, οἱ οὐδὲ τὰ μέτετα καὶ τὰ ἀναγκάσια πλεοναχρεῖοσι τοῖς ἠδέσιν. ἐπεὶ δὲ ὁ σώφρων ὄσπερ ἠδονὰς, αἰεὶ γινέσθαι ἀεὶ ὀπιθυμίας πινὰς αὐτὸν ἐπὶ. δεῖ δὲ λαβεῖν ἀεὶ τίνας. οὐ γὰρ ἀεὶ πάσας, ἀδὲ ἀεὶ ἀπαντα τὰ ἠδέα ὁ σώφρων ὄσπερ, ἀλλὰ τῆ μὲρ δόξῃ ἀεὶ ἴσο ἦν ἀμυδιήσιν, ἀεὶ τε τὸ γυσοδὸν καὶ τὸ ἀπὸν. τῆ δὲ ἀλλήθεις, ἀεὶ τὸ ἀπὸν ἀεὶ γὰρ τὴν διὰ τὸ ὄσπερ ἠδονῶν ἦν καλῶν ἀεὶ ὀπιθυμίας ἀρεσοδύοισιν. ἢ λύπῃ